

Vrijzinnigen Hattem

29 oktober 2023

TE MOOI OM WAAR TE ZIJN
De optillende boodschap van het boek Openbaring

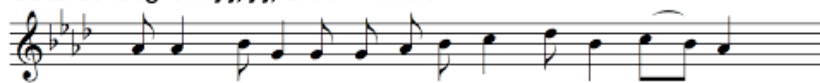
Voorganger: Jelmer Koornstra
Orgel: Jan van Garderen

Woorden van begroeting en mededelingen

De grote kaars word aangestoken, teken van het Licht waarin wij per slot staan

We zingen:

GotZ 25 Gegroet jij, jij, die om liefde

Ge-groet jij, jij, die om lief-de komt en licht. Ge - groet!

*We zingen staande het lied dat vanmorgen de toon zet
Lied 283: 1, 2 en 3 (we zingen dit lied op melodie van Lied 801)*

1. In de veelheid van geluiden,
in het stormen van de tijd,
zoeken wij het zachte suizen
van het woord, dat ons verblijdt.

2. En van overal gekomen,
drinkend uit de ene bron,
bidden wij om nieuwe dromen,
richten wij ons naar de zon.

3. Want wij mensen op de aarde
raken van het duister moe.
Als uw hart ons niet bewaarde
sliepen wij ten dode toe.

Woorden om mee te beginnen

We zingen aansluitend ter beaming Lied 283: 4

4. Laat uw dauw van vrede dalen
in de voren van de tijd.
Vat ons samen in de stralen
van uw goedertierenheid.

Inleiding tot het thema

We zingen het lied van God in ons midden: Lied 275

1. Heer, onze Heer, hoe zijt Gij aanwezig
en hoe onzegbaar ons nabij.
Gij zijt gestadig met ons bezig
onder uw vleugels rusten wij.

3. Gij zijt onzichtbaar voor onze ogen
en niemand heeft U ooit gezien.
Maar wij vermoeden en geloven
dat Gij ons draagt, dat Gij ons dient.

2. Gij zijt niet ver van wie U aanbidden
niet hoog en breed van ons vandaan.
Gij zijt zo mens'lijk in ons midden
dat Gij dit lied wel zult verstaan.

4. Gij zijt in alles diep verscholen
in al wat leeft en zich ontvouwt.
Maar in de mensen wilt Gij wonen
met hart en ziel aan ons getrouwd.

5. Heer, onze Heer, hoe zijt Gij aanwezig,
waar ook ter wereld mensen zijn.

Blijf zo genadig met ons bezig,
tot wij in U volkomen zijn.

*Woorden bij het thema uit het boek der boeken (een samenvatting van
Openbaring, vrij naar Karel Eykman) zie bijlage*

We zingen daarbij Gez. 115: 1 en 2 (oude liedboek)

Die op de troon zat zeide:
nieuw maak Ik alle ding,
hemel en aarde beide,
wat nu ten einde ging.
Al wat er moest vervallen,
stierf in der tijden kring.
Ik maak de dingen alle
blinkend van zegening.

De woorden zijn waarachtig
die Hij gesproken heeft
want God de Heer almachtig,
oorsprong van al wat leeft,
de eerste en de laatste
einde en nieuw begin,
Hij, God, sluit alle plaatsen
en alle tijden in.

We staan stil bij het thema

*Een moment van bezinning; we luisteren naar Neil Daimond – Dear Father
(In dit geval een instrumentele versie van dat lied dat als tekst heeft: "Dear
Father, we dream, we dream, while we wait; lieve Vader, we dromen over wat er
staat te komen, terwijl we wachten tot het werkelijk gestalte krijgt".
Uit de film 'Jonathan Livingston Seagull')*

We zingen een lied dat een bede is en een belijdenis tegelijk (mel. Ps 47)

Zij die stom zijn, ver heen, koud steen in steen,
zij die in doodswoestijn onvindbaar zijn,
wie weet hun naam, wat heeft men hen gedaan.
Die genoemd wordt Gij, onvoorstelbaar Gij,
die 't verloren kind schreiend zoekt en vindt,
die het leven zelf uit de dood opdelft.

Hoe in duisternis dit bestaan ook is,
hoe zwart mijn verdriet, wanhoop wordt het niet,
omdat Gij God zijt die mijn leven leidt.
Gij volstaat voor mij, zijt mijn zekerheid,
van uw aangezicht straalt mijn ogenlicht.
Komen zal de dag dat ik weten mag.

Die rampzalig zijn, zullen zalig zijn,
die verworpen zijn, zullen in U zijn,
die zich keerden van U, zij vinden U,
onbeminden, om niet bemind door U.
Lachen wordt gehoord als uw laatste woord
dit verscheurd heelal prachtig maken zal.

*Het thema wordt afgerond
Bij het boek 'Eindeloos Bewustzijn' van dr. Pim van Lommel*

We zingen staande een lied van hoop Lied 608

De steppe zal bloeien.
De steppe zal lachen en juichen.
De rotsen die staan
Vanaf de dagen der schepping
Staan vol water, maar dicht.
De rotsen gaan open.
Het water zal stromen,
Het water zal tintelen, stralen,
Dorstigen komen en drinken.
De steppe zal drinken.
De steppe zal bloeien.
De steppe zal lachen en juichen.

De ballingen keren.
Zij keren met blinkende schoven.
Die gingen in rouw
Tot aan de einden der aarde,
één voor één, en voorgoed.
Die keren in stoeten.
Als beken vol water,
Als beken vol toesnellend water,
Schietsend omlaag van de bergen.
Als lachen en juichen.
Die zaaiden in tranen,
Die keren met lachen en juichen.

De dode zal leven.
De dode zal horen: nu leven.
Ten einde gegaan en onder stenen bedolven:
Dode, dode, sta op,
Het licht van de morgen.
Een hand zal ons wenken,
Een stem zal ons roepen:
Ik open hemel en aarde en afgrond
En wij zullen horen.
En wij zullen opstaan
En lachen en juichen en leven

Woorden van uitzending en zegen

We zingen ter beaming: Kom, ga mee (m. George Moustaki)

Kom, ga mee, geef ie-der een hand,
sa-men bou-wen aan een nieuw land,
het Rijk van God leeft diep in je hart,
van - daag be-gint een nieu-we start.

Doven kaars

We zingen:

Licht dat te-rug komt. Hoop die niet ster-ven wil.
Vre- de die bij ons blijft.

Collecte bij de uitgang

EEN SAMENVATTING VAN OPENBARING, VRIJ NAAR KAREL EYKMAN.

Het ging niet goed op de aarde. Het was nergens zoals het ooit bedoeld was. In zo'n tijd leefde Johannes. Hij schreef over deze dingen een brief aan alle mensen die hij kende.

'Jullie weten zelf wel hoe moeilijk het allemaal is, daar hoeft ik jullie niets over te zeggen,' zo stond er in die brief: 'maar wat ik wel wil is jullie vertellen hoe alles zal gaan om het op aarde zo te krijgen zoals God het wil.

Er zal nog een heleboel ellende volgen, maar als je weet hoe het afloopt ben je niet zo bang en bezorgd. Daarom geef ik jullie door wat ik gezien heb in mijn dromen.

Ik droomde dat ik een groot boek zag met een heleboel belangrijke mensen eromheen. In dat boek stond wat er allemaal zou gaan gebeuren. Niemand durfde dat boek open te doen, bang voor wat er in zou staan, want ze waren geen van allen heiligen, behalve een. Hij was anders dan alle anderen die bij het boek stonden. In tegenstelling tot hen zag hij er uit als iemand die niks te vertellen heeft. Hij leek wel een kwetsbaar lam. Het was Jezus.

Hij deed het boek open en over zijn schouder meekijkend zag ik op de eerste bladzijde een groot wit paard. Dat paard deed me denken aan arrogante machthebbers, die maar doen wat hen goeddunkt. Op de tweede bladzijde zag ik een rood paard. Dat deed me denken aan stoere wrede generaals die alleen maar oorlog willen voeren. Op de derde pagina stond een zwart paard. Dat paard deed me denken aan een verschrikkelijke hongersnood, aan een tijd dat langs de weg duizenden uitgemergelde lijen liggen. En dan stond op bladzijde vier nog een mager en grauw paard. Dat paard deed me denken aan de dood.

Op de vijfde bladzijde van het boek stonden de mensen die geprobeerd hadden om te leven zoals Jezus het had voorgedaan. Maar het was niet echt gelukt: de tegenkrachten waren te sterk geweest. Ze wisten niet wat ze verder nog moesten doen en riepen: 'Hoe lang moet dit nog duren?'

Op de zesde bladzijde stond dat alles door elkaar zal worden geschud; de maan zal rood worden, de zon donker. En de mensen die verkeerd hebben gedaan gaan zich daarvoor eindelijk schamen.

Toen de zevende bladzijde werd opengeslagen, was er een hele poos niks. Maar ineens hoorde je overal trompetten klinken.

Het leek erop dat eindelijk zou gebeuren wat God wilde. De aarde zou een tuin worden, het leven een feest en de mensen voor elkaar een verademing. Daarom was er muziek, om dat alvast een beetje te vieren.

Maar al gauw bleek dat de slechte mensen en de kwaai krachten het nog altijd voor het zeggen hadden.

Maar er was een begin gemaakt. God stond op het punt om de draak, het kwade, er onder te krijgen.

De engelen, de helpers van God, wisten de draak in het nauw te drijven. Maar hij ontsnapte. Met zijn zware poten trapte hij alles dood, mensen en dieren en planten. Het leek er sterk op dat de machten van het duister toch de baas zouden blijven.

Maar toen kwam er een man op een wit paard. Hij zag er moe uit, zijn kleren waren gescheurd. Het was Jezus, die al die tijd tussen de mensen geleefd had. Hij was hen in hun ellende en verdriet trouw gebleven. Achter hem aan kwam een nieuwe groep helpers van God. Nu wisten ze de draak er wel onder te krijgen en ze stopten hem in een diepe put. En zo waren de mensen eindelijk bevrijd.

En Jezus werd hun koning en hij zou dat wel duizend jaar lang blijven. Hij zou geen koning zijn zoals de koningen en keizers en andere hotemetoten voor hem geweest waren, niet een koning die uit is op macht en op geld en op spullen. Nee, onder Jezus' heerschappij zou het langzaam vrede op aarde worden.

Johannes zag dat al helemaal voor zich. Op de laatste bladzijde van het boek over zijn dromen zegt hij daarover: Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Want de eerste hemel en de eerste aarde zijn voorbij, en de zee, de dood, is niet meer.

Toen zag ik de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, uit de hemel neerdalen, bij God vandaan. Ik hoorde een luide stem vanaf de troon, die uitriep: Gods woonplaats is voortaan onder de mensen, Hij zal bij hen wonen.

Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen. Er zal geen dood meer zijn, geen rouw, geen jammerklacht, geen pijn, want wat er eerst was is eindelijk en voorgoed voorbij.